

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obo/39/2015
Identifikačné číslo spisu:	1007200936
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1007200936.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. Eva Bieliková, so sídlom Stromová 13, 831 01 Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu ZENTAX, s. r. o. v konkurze (predtým TENZONA, spol. s r. o.), so sídlom Cintorínska 26, 811 08 Bratislava, IČO: 00 680 010, právne zastúpeného S. H. H., advokátkou, so sídlom K. XX/A, XXX XX D., proti žalovanému: Ten Ba, s. r. o. (predtým TENZONA Bratislava, s. r. o.), so sídlom Bojnická 3, 831 04 Bratislava, IČO: 35 864 567, právne zastúpenému O. kanceláriou K. a partneri s. r. o., so sídlom J. X/A, XXX XX D., v konaní o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. septembra 2015, č. k. 10Cbi/27/2007-709, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. septembra 2015, č. k. 10Cbi/27/2007-709 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zo dňa 23. 09. 2015, č. k. 10Cbi/27/2007-709, určil, že kúpna zmluva zo dňa 16. 02. 2006 uzavretá medzi úpadcom ZENTAX s.r.o. (predtým TENZONA, spol. s r.o.), Cintorínska 26, 811 08 Bratislava, IČO: 00 680 010 a žalovaným TENZONA Bratislava, s.r.o., Bojnická 3, Bratislava, IČO: 35 864 567, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v katastrálnom území I. mesto - stavba súp. č. XXXX nachádzajúca sa na P. ulici XX, D., postavená na parcele č. XXXX spolu s pozemkom parcela č. XXXX - zastavené plochy o výmere XXX m², je voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume XXX,XX eur a trovy právneho zastúpenia v sume X XXX,XX eur na účet právnej zástupkyne žalobcu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému ďalej uložil povinnosť zaplatiť na účet Krajského súdu v Bratislave, č. účtu XXXXXXXXXX, VS: XXXXXXXXXX sumu XXX,XX eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 29. 04. 2015, č. k. 2Obo/18/2014, zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21. 11. 2013, č. k. 10Cbi/27/207-647 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Úlohou súdu prvého stupňa v novom konaní bolo najmä skúmať, kedy boli podania v konaní sp. zn. 2K 213/2005 - návrh na vyhlásenie

konkurzu, výzva zo dňa 16. 12. 2000 a uznesenie o vyhlásení konkurzu na spoločnosť ZENTAX, s. r. o. - doručené žalovanému, kedy došlo k uzavretiu odporovanej kúpnej zmluvy a či uvedený úkon žalovaného zodpovedal jeho bežnej činnosti v zmysle ust. § 4b ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, v znení jeho zmien a doplnkov (ďalej len „ZKV“). Na základe doplnenia dokazovania bude možné ustáliť, či je odporovaný úkon platný, čo je predpokladom úspešnej odporovacej žaloby.

Súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie dôvodil tým, že žalobca si žalobou došlou dňa 27. 06. 2007 uplatnil právo na určenie neúčinnosti právneho úkonu podľa § 15 ZKV, týkajúceho sa kúpnej zmluvy zo dňa 16. 02. 2006 uzavretej medzi ZENTAX s. r. o., IČO 00 680 010, Cintorínska 26, Bratislava a žalovaným. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 11. 12. 2006 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu ZENTAX s.r.o. (ďalej iba úpadca). Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 16. 02. 2006, previedol úpadca nehnuteľnosť vedenú na LV č. XXXX k. ú. I. mesto, na žalovaného TENZONA Bratislava s.r.o. V čase uzavretia kúpnej zmluvy bol jediným spoločníkom a konateľom úpadcu X.. O. H., ktorý bol zároveň väčšinovým spoločníkom a jediným konateľom žalovaného. Právny úkon, ktorým úpadca previedol nehnuteľnosť na žalovaného bol uzatvorený medzi úpadcom a žalovaným, ktorý je právnickou osobou, v ktorej je štatutárny orgán a spoločník s XX % majetkovou účasťou X.. O. H., je odporovateľný právny úkon v zmysle § 15 ods. 4 písm. c/ a d/ ZKV. Prevádzaná nehnuteľnosť bola podstatným majetkom úpadcu, z predaja ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávky konkurzných veriteľov a teda právny úkon, ktorým úpadca previedol predmetnú nehnuteľnosť na žalovaného, ukracuje uspokojenie vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že odporovateľnosťou z objektívneho hľadiska je taký stav v majetkovej sfére úpadcu, z ktorého je zrejmé, že objem majetku spadajúceho do konkurzu nepostačuje, teda je menší ako sú záväzky úpadcu a objem zistených pohľadávok veriteľov nezodpovedá, nie je krytý majetkom úpadcu. Úpadca v mene ktorého koná žalobca v čase uskutočnenia žalovaného právneho úkonu (16. 02. 2006), mal väčší objem majetku ako boli jeho záväzky, z čoho plynie, že akýkoľvek úkon (pokiaľ nešlo o bezodplatný prevod) nemohol byť objektívne odporovateľný, pretože nemal v sebe spôsobilosť pre existenciu prebytku majetku ukrátiť svojich veriteľov. Podľa Súvahy ku dňu 31. 12. 2005 bol majetok úpadcu XX XXX XXX Sk, keď naproti tomu záväzky úpadcu k tomu istému dňu predstavovali XX XXX XXX Sk.

Krajský súd v Bratislave vykonal rozsiahle dokazovanie obsahom listinných dôkazov a s poukazom na § 15 a 16 ZKV uviedol, že nárok žalobcu bol uplatnený včas a medzi úpadcom a žalovaným bezpochyby existuje personálne a kapitálové prepojenie. V čase uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy bol X.. A. H. jediným spoločníkom a konateľom úpadcu a väčšinovým spoločníkom a jediným konateľom žalovaného. Pre úspešnú odporovaciu žalobu, bolo ďalej podľa krajského súdu potrebné preukázať, že došlo k ukráteniu veriteľovej pohľadávky. Súd prvého stupňa dodal, že ak by mal dlžník dostatok majetku na uspokojenie pohľadávok veriteľov, nebolo by možné úspešne napadnúť právny úkon spočívajúci v uzatvorení predmetnej kúpnej zmluvy. Tvrdenie žalovaného, že podľa súvahy úpadcu k 31. 12. 2005 mal úpadca v čase uskutočnenia žalovaného právneho úkonu objem majetku väčší ako jeho záväzky, bol vyvrátený nielen znaleckým posudkom, ale aj obsahom návrhu A. úradu D. I na vyhlásenie konkurzu. Podľa súvahy úpadcu k 31. 12. 2005 mal úpadca majetok netto spolu v sume XX XXX XXX Sk a záväzky v sume XX XXX XXX Sk. Dlhodobý finančný majetok v účtovnej hodnote XX XXX XXX Sk, ktorý pozostáva z účtov XXX-Podielové cenné papiere a podiely v ovládanej osobe vo výške XX XXX XXX Sk a účtov XXX, XXX - Ostatný dlhodobý finančný majetok v sume XX XXX XXX Sk nie je možné zahrnúť do majetku úpadcu, pretože zo znaleckého dokazovania vyplynulo, že nešlo o reálny majetok.

Súd prvého stupňa poznamenal, že žalobca mal pôvodné obchodné meno - TENZONA, spol. s r. o., so sídlom Cintorínska 26, Bratislava, v rozhodnom čase bol konateľom aj spoločníkom tejto spoločnosti X.. O. H.. Žalovaný mal predchádzajúce obchodné meno - TENZONA Bratislava, s. r. o., so sídlom Bojnická 3, Bratislava, kde od zápisu tejto obchodnej spoločnosti do obchodného registra je konateľom X.. O. H.. S prihliadnutím na prepojenie fyzickej osoby - konateľa v spoločnosti úpadcu a žalovaného, krajský súd konštatoval, že konateľ spoločnosti TENZONA spol. s r. o. /úpadcu/, ak v zmysle ust. §

135 ods. 1 Obchodného zákonníka, zabezpečil riadne vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva, mal reálnu vedomosť o finančnej situácii úpadcu, a mohol predpokladať, že bude podaný návrh na vyhlásenie konkurzu, pri dlhu X XXX XXX Sk voči A. úradu D. I, a minimálne jedného ďalšieho veriteľa C. zdravotnej poisťovne D.. Konateľ tejto spoločnosti, listom zo dňa 02. 03. 2006, kde bolo uvedené iné sídlo spoločnosti, než ako bolo uverejnené v obchodnom registri, podal žiadosť o pozastavenie konkurzu. Vychádzajúc z vyjadrenia konateľa na súdnom pojednávaní dňa 25. 03. 2009, konateľ úpadcu krajskému súdu oznámil, že na základe informácie získanej od A. úradu D. I, koncom februára 2006 sa dozvedel, že bol podaný návrh na vyhlásenie konkurzu. Konateľ neuviedol konkrétny dátum a ani neuviedol meno osoby, s ktorou na Daňovom úrade „koncom februára 2006“ rokoval.

Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že uzatvorenie kúpnej zmluvy dňa 16. 02. 2006, medzi úpadcom a žalovaným, nie je možné subsumovať pod právny úkon zodpovedajúci bežnej činnosti podľa ust. § 4b ods. 1 písm. a/ ZKV. S názorom žalovaného, uvedeného vo vyjadrení zo dňa 13. 11. 2013, že „Samotná skutočnosť, že dochádza ku zmene štruktúry majetku dlžníka, obvykle z vecného majetku na peňažné prostriedky, nespôsobuje bez ďalšieho možnosť s úspechom sa domáhať určenia neúčinnosti právnych úkonov“, je možné podľa krajského súdu súhlasiť v prípade, ak by týmto úkonom nedošlo k zmenšeniu majetku a s peňažnými prostriedkami by bolo nakladané v prospech spoločnosti, ktorá túto zmenu štruktúry majetku realizovala. V danom prípade dlh voči A. úradu D. I za približne rok od uzatvorenia kúpnej zmluvy zo dňa 16. 02. 2006, stále predstavoval niekoľko miliónov korún, (viď uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 11. 12. 2006, č. k. 2K/213/2005), čo podľa krajského súdu dokazuje, že došlo k ukráteniu uspokojenia vymáhaných pohľadávok konkurzných veriteľov, s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo znaleckom posudku. Uznesenie o vyhlásení konkurzu na majetok ZENTAX s. r. o. /predtým TENZONA, spol. s r. o./ bol v obchodnom vestníku zverejnený dňa 15. 12. 2006.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu, súd prvého stupňa dospel k záveru, že boli splnené podmienky podľa § 15 ods. 4 ZKV, na úspešné odporovanie právneho úkonu týkajúceho sa kúpnej zmluvy zo dňa 16. 02. 2006 uzatvorenej medzi úpadcom a žalovaným. Výroky o trovách konania sa zakladajú podľa § 142 ods. 1 a § 148 ods. 1 O. s. p.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil poukazom na § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. Odvolateľ uviedol, že odporovateľnosť je vlastnosť konania, ktorým dlžník uskutočňuje také úkony, pri ktorých dochádza k zmenšeniu majetku dlžníka, z ktorého by sa mohli uspokojiť veritelia dlžníka. Zároveň právny úkon nadobúda takú vlastnosť za predpokladu, že ukracuje vymáhateľnosť pohľadávok konkurzných veriteľov. Veriteľ je právnym úkonom ukrátený vtedy, ak po právnom úkone dlžníka nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky alebo toto uspokojenie môže dosiahnuť za horších podmienok, než aké by nastali ak by k právnemu úkonu vôbec nedošlo. Žalovaný má za to, že nie je splnená podmienka odporovateľnosti úkonu a to z dôvodu, že materiálnym predpokladom je, či bol úkon ukracujúci a teda či bol neekvivalentný a to žalobca v konaní len tvrdil, avšak nijako nepreukázal. Takéto tvrdenie žalobcu, že kúpna cena XX XXX XXX Sk nezodpovedá realnej cene, podľa žalovaného nemôže stačiť na posúdenie či sa ide o odporovateľný právny úkon. V tomto smere žalobca neprodukoval žiaden dôkaz a súd prvého stupňa nevykonal počas celého konania žiadne dokazovanie, o ktoré by mohol oprieť svoje skutkové zistenie ktoré je z pohľadu požiadaviek na vykonanie dôkazov. Odvolateľ dodal, že k ukráteniu veriteľa nemôže dochádzať pri ekvivalentných úkonov a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. IV. ÚS 275/2013-11. Žalovaný ďalej zastáva názor, že akákoľvek ekvivalentná zmluva veriteľa neukracuje, ale zakladá ukrátenie len pre prípad, že by bolo preukázané, že ekvivalentné plnenia sú pre dlžníka nevýhodné z hľadiska zmeny štruktúr aktív. Avšak v prípadoch predaja majetku dlžníka, podľa odvolateľa nie je možné považovať prijaté plnenie za poškodzujúce pomery aktív dlžníka, pretože je zrejmé, že v čase predaja majetku mal žalovaný viac majetku ako záväzkov. Žalovaný dostatočne preukázal, že dlžník mal v čase bezprostredne predchádzajúcim právnemu úkonu viac aktív (XX XXX XXX Sk) ako pasív (XX XXX XXX Sk). A preto je podľa odvolateľa zrejmé, že nie je splnená podmienka, že by išlo o ukracujúci právny úkon. Tiež podľa odvolateľa neexistuje dôvod na spochybňovanie majetku a jeho výšky, ktorá v danom čase utvrdila konateľ dlžníka o kladnom rozdiel medzi aktívami a pasívami dlžníka pred prevodom.

Zároveň má odvolateľ za to, že súd prvého stupňa, po vrátení veci najvyšším súdom ako odvolacím, nevykonával žiadne dokazovanie. Závery krajského súdu sa odvolávajú na znalecký posudok znalca X.. C. K. z 2. 1. 2012, č. X/XXXX, pri ktorom už bolo podľa žalovaného preukázané, že z neho nebolo možné zistiť časové rozlíšenie, a to na skutkový stav dopadajúcich právnych noriem. Preto podľa odvolateľa, nemožno tento znalecký posudok považovať za smerodajný pri rozhodovaní. Odvolateľ dodal, že súd prvého stupňa nenariadil vyhotovenie znaleckého posudku, ktorý by odzrkadľoval reálnu hodnotu nehnuteľnosti v predmetnej dobe, uskutočnenia bez čoho nie je možné považovať úkon za ukracujúci. Podľa odvolateľa, aj keby sa z brutto aktív pôvodne XX XXX XXX Sk odpočítala suma sporných aktív z cenných papierov a podielov v materských spoločnostiach vo výške XX XXX XXX Sk, v aktívach by ako základ majetku v čase pred prevodom ostával majetok v hodnote XX XXX XXX Sk. Pričom táto suma prevyšuje hodnotu aktív vo výške XX XXX XXX Sk, z ktorých sa pre účely možnej odporovateľnosti berú do úvahy len zistené nezabezpečené pohľadávky vo výške XX XXX XXX Sk. Zabezpečené pohľadávky, preto podľa odvolateľa nemôžu byť nikdy ukrátené. Žalovaný zároveň dodal, že v podaní doručenom súdu prvého stupňa 13. 11. 2013, sa podrobne vyjadril ku dôvodom, ktoré bránia považovať právny úkon za neekvivalentný. Avšak tieto dôkazy predložené žalovaným, neboli v konaní vykonané a tiež nie je možné z napadnutého rozhodnutia a jeho odôvodnenia zistiť ako sa krajský súd vysporiadal s tvrdeniami žalovaného. Krajský súd preto podľa odvolateľa rozhodoval povrchne a bez akejkoľvek úvahy, pričom úlohou súdu malo byť skúmanie, či cena ako podstatná náležitosť zmluvy, ktorú si zmluvné strany dojednali, mohla spôsobovať ukrátenie veriteľov v konkurznom konaní.

Podľa odvolateľa, k podstatnej otázke, či hodnota odplatného úkony zodpovedala všeobecnej cene a mohla založiť ukrátenie veriteľov, súd prvého stupňa nevedel žiadne dokazovanie. Preto v tomto smere odvolateľ považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za také, ktoré sa neopiera o skutkové zistenia podstatné pre rozhodnutie.

V závere odvolania žalovaný poukázal na to, že v konaní vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu vyjadreného v žalobnom petite, ktorého obsah je možné meniť len do uplynutia lehoty na uplatnenie nároku. Rovnako je vec posudzovaná aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Obo/68/2010. Žalovaný dodal, že žalobca uplatnil zmenu petitu až dňa 21. 11. 2013, teda po uplynutí viac ako 7 rokov od uskutočnenia úkonu. Na túto námietku súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nereagoval, z ktorého dôvodu je podľa žalovaného odôvodnenie napadnutého rozhodnutia porušením jeho procesných práv na spravodlivý súdny proces.

Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. § 212 ods. 1, 3 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní rozsudku v medziach dôvodov odvolania dospel k záveru, že sú tu dôvody, pre ktoré je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

V prejednávanej veci sa správca konkurznej podstaty úpadcu domáha vyslovenia právnej neúčinnosti kúpnej zmluvy zo dňa 16. 02. 2006 uzavretej medzi úpadcom ZENTAX s.r.o. (predtým TENZONA, spol. s r.o.), Cintorínska 26, 811 08 Bratislava, IČO: 00 680 010 a žalovaným TENZONA Bratislava, s.r.o., Bojnická 3, Bratislava, IČO: 35 864 567.

Po doručení návrhu dlžníka na vyhlásenie konkurzu súdu alebo po doručení návrhu na vyhlásenie konkurzu súdom dlžníkovi dlžník je povinný zdržať sa konania smerujúceho k zmenšeniu jeho majetku s výnimkou bežnej obchodnej činnosti (§ 4b ods. 1 písm. a/ ZKV), na výzvu súdu zostaviť zoznam aktív a pasív s uvedením svojich dlžníkov, veriteľov a ich adries a odovzdať ho súdu v lehote ním určenej; takáto lehota nesmie byť kratšia ako 15 dní (§ 4b ods. 1 písm. b/ ZKV).

Podľa § 15 ods. 1 ZKV, konkurzný veriteľ alebo správca sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkové právne úkony podľa odsekov 2 až 6, ak ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, sú voči konkurznému veriteľovi právne neúčinné. Toto právo má konkurzný veriteľ alebo

správca aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený. Právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť konkurzný veriteľ alebo správca žalobou (§ 16 ods. 1 ZKV).

Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Z obsahu spisu je nesporné, že predmetom napadnutej kúpnej zmluvy zo dňa 16. 02. 2006, bola nehnuteľnosť špecifikovaná vyššie, ktorú zmluvu úpadca (dlžník) so žalovaným uzavrel po doručení návrhu na vyhlásenie konkurzu na súd, a to dňa 13. 12. 2005. Rovnako nie je sporné, že medzi účastníkmi dotknutej zmluvy bolo personálne prepojenie medzi spoločníkmi a štatutárnymi zástupcami.

Odvolací súd zdôrazňuje, že zmyslom ustanovenia § 4b ods. 1 ZKV, je zabrániť dlžníkovi v čase od zahájenia konkurzného konania alebo v dobe od doručenia návrhu súdom dlžníkovi do právoplatného rozhodnutia o návrhu, v neštandardnom konaní, ktoré by vybočovalo z bežnej obchodnej činnosti a ktoré by malo za následok poškodenie jeho majetku (t. j. budúcu konkurznú podstatu). Ide teda o zakonzervovanie majetkových pomerov dlžníka, lebo postihuje majetok, ktorý má dlžník v deň zahájenia konkurzného konania, resp. v deň doručenia návrhu na vyhlásenie konkurzu súdom dlžníkovi. Ak sa uvedené ustanovenie obchádza v dôsledku čoho sa vykoná určitý právny úkon, zo zákona nastupuje jeho absolútna neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ak súd dospeje k záveru, že právny úkon je absolútne neplatný nakoľko obchádza zákon, skúmanie neúčinnosti tohto právneho úkonu, už nie je možné. Skúmanie právnej neúčinnosti právneho úkonu je totiž opodstatnené výlučne v prípade, kedy je právny úkon platný. Preto ak súd prvého stupňa dospel k záveru, že boli splnené podmienky podľa § 15 ods. 4 ZKV, na úspešné odporovanie právneho úkonu týkajúcej sa kúpnej zmluvy zo dňa 16. 02. 2006 medzi úpadcom a žalovaným, tento záver vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prejednávanej veci je základnou otázkou skúmanie vyplývajúce priamo zo zákona a z úradnej povinnosti, či predmetná kúpna zmluva, nie je absolútne neplatný právny úkon podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 4b ods. 1 písm. a/ ZKV. Už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd poukázal súdu prvého stupňa na potrebu skúmania platnosti predmetného právneho úkonu v zmysle ust. § 39 Obč. zák. Súd prvého stupňa sa platnosťou napadnutého právneho úkonu vôbec nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia, Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 221 ods. 1 písm. h/ a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, v ktorom s poukazom na § 224 ods. 3 O. s. p. rozhodne aj o trovách konania.

Podľa § 226 O. s. p. je pre Krajský súd v Bratislave, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.